

	<u>blz.</u>
1. Woord van de Redactie	2
2. Soldatennieuws :	
- Varia	
- Nieuw opgeroepen	
- 3-dagen	
- Afzwaaiers	
- Nieuwe adressen	4
- Onze soldaten schrijven	5
- Technisch hoekje	7
3. Ons maandelijks portretje :	
LEON WEGGE	12
4. Open gedichtjes	16
5. Breendonk vroeger en nu	17
6. Kennismaking met :	
JAN VAN GEEL	20
7. Vijf jaar geleden	25
8. Naar Korsika	26
9. Verenigingsleven	28
10. Frank Smets uit Breendonk :	
Romantiek en engagement	30
11. Sportvaria	
- Wielrennen	32
- Voetbal	33
- Yoga	34
12. Schakelkwis	36
13. Dagklapper	37
14. Medewerkers	43

De gepubliceerde artikelen verschijnen onder de uitsluitende verantwoordelijkheid van de inzenders.

Het gebruik van een pseudoniem is toegelaten in zover de steller is bekend.

Alle rechten inzake reproductie en vertaling zijn voorbehouden.

oefening en we hebben ons ook een antwoord geformuleerd. Als we aangeval-
len worden, kunnen we dan nog gaan lopen zonder 1 slag te krijgen ? Wij
antwoorden daarop : neen, want als de oefening 2 dagen langer had geduurd
hadden alle kamions in panne gestaan.

Nu de oefening voorbij is, kijkt iedereen al uit naar zijn verlof, dat er
wel spoedig zal zijn. Iedereen verlangt er immers naar terug naar de hei-
mat te komen.

Tot een volgende keer en beste groeten.

- - -

DE GEMEENTELIJKE OPENBARE BIBLIOTHEEK IS VERHUIDS !

Voorlopig heeft ze haar deuren geopend in de
jongensschool waar voorheen de klas van het
eerste studiejaar was.

Eerlang zal ze overgebracht worden naar de
prachtige chalet die zich op de speelplaats
van de jongensschool bevindt.

De bibliotheek is zoals steeds open :

Elke zondag van 9,30 u tot 11,30 u

Elke woensdag van 18,30 u tot 20,30 u

Dat de Amerikaanse samenleving één groot schilderspalet is, met tientallen diverse kleuren, weten we zo stilaan allemaal. In zijn avonturenverhalen spreekt Karl May genoeg over Engelse uitwijkelingen, over Duitse pioniers en Hollandse farmers. En dat er ook Italianen geweest zijn die het ruime sop hebben gekozen - richting U.S.A. - dat zullen de Onkreukbaren van Al Capone ook wel vernomen hebben. De States, een bonte wereld van allerlei nationaliteiten.

Toen Leon Wegge anno 1959 de reiszak van "Pan American Airways" over de Plas in de kast deponeerde, betekende dit een stip meer op de Belgo-Amerikaanse kleur. Een stip die wegens haar talent en energie meteen wat meer pigment gaf aan onze aanwezigheid overzee. Inderdaad, want wie is Leon Wegge ?

Als zoon van meester en Bertha Wegge, en als broer van Frans, Jos en Roza Wegge, zag hij in 1933 voor 't eerst de Breendonkse zon, en werd hij 's morgens wakkergebonkt door de torenklokken die hem tot z'n schoolgerechtigde leeftijd paaseieren zouden brengen. En als zevenjarige knaap liet hij dra ondervinden dat er wat pit zit in het "jochie" van de Wegge's. In de hogere school, het Boomse college, werd de lijn van goede uitslagen doorgetrokken. Daar zat hij samen met Richard Van Doorslaer (Pater Richard) op de harde schoolbanken. Het gebeurt ook niet vaak dat twee jonge mannen, van 't zelfde geboortjaar en dezelfde geboortegrond elders op de vreemde hun talent gaan ontwikkelen... In 1959 was dit voor Breendonk wel het geval. Toen Leon rond z'n 18de naar Sint Ignatius trok om er het diploma in de Handels en Economische Wetenschappen te gaan behalen, zwom hij ineens verder naar de Universitaire wateren van Leuven, waar hij - in ekonomie - Mark Eyskens als medestudent vond.

Als zeer bekwaam Belgisch student zou hij zich gaan vervolmaken in het land van Uncle Sam, waar hij nu een zetel heeft als professor aan één van de 9 Californische Universiteiten.

Wat een staat, Californië ! Wij Belgen denken onmiddellijk aan de zeemzoete wateren, de sappige appels en peren zoals je d'er bij ons maar al te weinig aantreft, flipperende doelfijnen... kortom : een paradijs dat enkel onderbroken wordt door de hoge flats van San Francisco.

In dit Californië, te Davis, leeft Leon met vrouw en kinderen. Een gezin dat internationaal genoeg is om er eventjes bij te blijven stilstaan. Vrouw Beate is van Duitse afkomst, terwijl de kinderen Simone (11), Robert (6), Elizabeth (1), op verschillende bodem zijn geboren, nl. in Australië, U.S.A. en België. Sedert Leon's naturalisatie leeft de ganse family onder Amerikaanse vlag.

Werkdomein bij uitstek is voor Leon Wegge de universiteit. Er is een hemels verschil tussen de Amerikaanse unif en de Belgische, vooral wat betreft de studenten rechten en geneeskunde. Niet alleen verschillen de toelatingsvoorwaarden - in België kan je na een geslaagde maturiteitsproef dadelijk aan de start, in de States ga je na de "high school" (= ons college) nog

enigszins algemene studies doen en achteraf ben je pas echt universitair in de rechten of geneeskunde zoals bij ons - in Amerika werkt men ook met een z.g. "numerus clausus" : elk jaar bepaalt men het aantal studenten dat de campus op mag.

En wie over Amerikaanse studenten spreekt, denkt zo reeds aan frisse jongelui die met 'n filmgezicht, 'n sportkar en ^{met} de centjes van pap-businessman het lieveleven slijten. Het type bourgeois-student heb je evengoed hier als in de States, zoals je daarnaast ook nog een groot aantal job- en beursstudenten hebt die het met meestal private subsidies/of bankleningen moeten beredderen.

Het grootste verschil ligt hem wellicht in de ingesteldheid van de Amerikaanse respectievelijk Belgische student. Van laatstgenoemde wordt verwacht - althans aan de Antwerpse Universiteit - dat hij studeert (nogal logisch !) maar ook dat hij zich tijdens z'n 4/5 jaar ten dienste maakt aan de gemeenschap. Een Belgisch student die blokt doet dat met de ogen geregeld naar buiten gericht; de Amerikaan daarentegen moet zich blijven concentreren op hetgeen hij door de prof voorgeschoteld krijgt. En wanneer hij dan toch op straat komt, dan is dit omdat het zijn eigen belangen betreft. Schoolvoorbeeld is dat er schier geen studentenmanifestaties meer zijn geweest sedert de stopzetting van de officiële inmenging van de U.S.A. in Vietnam : nu hoeven zij niet meer te vrezen om opgeroepen te worden...En de "Paper Chase", zoals een Amerikaans cineast het onlangs betitelde (= de jacht op diploma's) kan, al bij al, blijven doorgaan.

"Maar wij kweken geen a-socialen !" zegt Professor Wegge. "Onze sociaalgerichtheid zit hem juist in het resultaat : specialisten ten dienste van de gemeenschap !". De maatschappij heeft deskundigen nodig die tijd en inspanning veil hebben voor het welzijn van ons allen.

Op de opmerking dat men in België gewoonlijk een onderscheid maakt tussen "welvaart" en "welzijn", in de zin van "dat we maar geld hebben en kunnen produceren en consumeren"; en welzijn in de zin van "laten we beredeneerd en harmonieus leven zonder onnodige uitspattingen", reageerde Leon dat dit onderscheid vooral vanuit de Amerikaanse situatie niet duidelijk is. Naderhand konden we verstaan dat de samenleving ginds de twee genoemde opties blijkbaar heeft overbrugd. "Pollutie in de U.S. is t.a.v. West-Europa en Japan wel miniem te noemen. Waar Schelde en Maas totaal bevuild zijn, daar zijn nog meer een paar lakes (meren) erg bezoedeld. "In de resterende wateren kronkelen de forellen bijna zoals onze hazen in de weiden..."

De situatie van de verbruiker is door (o.a.) de ophefmakende rapporten van Ralph Nader (de advocaat die Chevrolet enkele honderdduizend dollars uit de kous deed halen) fel verbeterd. En het grote exces van de american society, het drugprobleem, schijnt gevoelig af te nemen: de mensen drinken terug liever een glas bier of wijn in de toch weer niet zo talrijk zijnde "echte" cafés.

Deze vaststellingen kunnen ons misschien ietwat ongeloofwaardig klinken. Wij die overstelpt worden met berichten van overzee, met reportages van hier en verslaggevingen van daar, moeten daarbij toch de bedenking maken

dat de pers liefst alleen over de sensationele dingen schrijft en het goede, het alledaagse op de achtergrond houdt.

Er moet heel wat verdraaid nieuws en oude berichtgeving op ons afkomen, dacht ik. Zelfs toen ik over de flower-power beweging sprak, moest Leon Wegge eens ongelovig glimlachen. "Je hebt in Frisco wel een hippiebuurt," merkte hij op, "maar je hoeft niet te denken dat gans Californië met lange haren ligt te luiikken op de stoep". En wanneer ik zei dat de Belg een Amerikaanse unif omzeggens als een sporttempel beschouwd, scheen deze voorstelling van feiten ook weer niet helemaal waar te zijn. Enkel aan de sportuniversiteiten is sport in hoge mate aanwezig. Zij zijn dan ook de recruteringseentra voor latere fameuze hordenlopers, sprinters, en basketters. Voor de rest zijn alle gedachten zoals " 's morgens les, 's namiddags sport" pure Vlaamse fantasie.

Sportief is de Amerikaan wel. En zeker de Californiër die met zijn gezegend Mediterraan klimaat, van het ene seizoen in het andere kan sporten. Zijn tak bij uitstek is tennis. Hoe paradoksaal voor ons misschien, is de tennisraket er gemeengoed. Basket en base-ball zijn samen met het American Football (soort rugby) de hoofdsporten. Van langsommeer geraakt het Soccer (= Europees voetbal) met de VW-kevers in en rond het stadion. En chauvinist is de Amerikaan zeker niet : de olympische basketnederlaag tegen de USSR kwam wel hard aan, maar zij heeft verder geen veranderingen gebracht in de mentaliteit t.a.v. Rusland. Hetzelfde Rusland dat hen een honderdtal jaren geleden nog voor een appel-en-een-ei Alaska heeft verkocht.

Dit wil hoegenaamd niet zeggen dat de politiek er 'n vreemde aangelegenheid zou zijn, iets dat enkel zou weggelegd zijn voor hoge pieten. Verre van.

De American citizen houdt nl. erg van referenda en verkiezingen. Voor alles en nog wat zou hij de stembus inkruipen. Zelfs aan de unifs stemmen de profs over de handhaving van de full-time job hunner collega's, die niet mogen cumuleren. Schoon Amerika, cumulierijk België ! En dat Nixon onder de druk van de politiekbewuste publieke opinie is moeten aftreden, pleit eveneens voor de democratische zin van het V.S.-volk, dat zich te pas en te onpas naar de volksvertegenwoordigers begeeft voor advies, en vice versa.

We wilden het nog hebben over de invloed van het zakenleven in de Amerikaanse politiek (cfr. Gulf/Nixon), het rassenprobleem, het manke sociale zekerheidssysteem etc., maar daarvoor ontbrak ons de tijd. Misschien zijn dat onderwerpen die we binnen 5 jaar nog eens kunnen bepraten, wanneer Leon nog eens de Plas oversteekt.

Professor Leon Wegge - voor vrienden en kennissen steeds Leon - hebben we leren kennen als een joviaal man. Een prof die zijn schedel niet gesimoni-seerd heeft met intellectueel gezabber. Een man die zich evengoed interesseert voor de standen van de vogels op de liggende wip en voor de tuin van z'n moeder, als voor het vak waarin hij thuis is : de ekonometrie of wiskundige ekonomie. We bedanken Leon voor het gesprek en wensen hem een behouden thuiskomst met de groeten aan z'n familie overzee. Leon, tot binnen 5 jaar.

BeRt.

BREENDONK VROEGER en NU

Uit de Archiefdozen wisten wij het volgende verslag op :

BREENDONK - 1863.

Een goede school is een schat voor een parochie ! De ijverige Pastoor Ceuppens begreep het al te best. Maar hoe dit zaakje verwezenlijken in Breendonk ? Gelukkig vond hij steun bij de weledele grafelijke familie de Buissieret. Deze had reeds lang het plan opgevat, het onderwijs van de Breendonkse meisjes aan kloosterlingen toe te vertrouwen. 't Zou er ditmaal doorgaan. Eerwaarde Heer Onderpastoor De Pauw reisde af naar Rodé om te onderhandelen met Moeder Felicia. Zijn verzoek werd ingewilligd.

Op 20 januari 1863 kwamen twee Zusters onder het geleide van de algemene Overste te Breendonk aan. De nieuwe stichting zou aanvatten, maar...hoe en waar ? Op zijn minst niet mooi, niet prettig. Een bekrompen huisje zonder verdiep, vroeger door een verver bewoond, en waar nog alles behalve een frisse geur u tegenwasemde, zou dienst doen als klooster. En wat gezegd van de karige meubilering ! Aan keukengerief ontbrak het de Zusters totaal. Doch Zeereerwaarde Heer Pastoor was er bij in deze verlegenheid. 't Was die dag juist markt te Breendonk. Een goed wordeke vanwege de herder, en de pachteressen brachten al spoedig het noodzakelijkste aan.

En nu, de klassen. Zeker niets merkwaardiger dan het vorige. De woning van een wagenmaker zeer laag van verdiep, weinig verlicht en verlucht kwam hiertoe in gebruik. Oude, versleten banken als salmoes aan de Zusters geschonken, en een klein bord : 't paste alles best aan de ganse inrichting. Twee lagere meisjesklassen werden geopend. Groot was de vreugde van het Breendonkse volk, groter nog deze van de weledele familie de Buissieret en van de brave dorpsheer.

Weldra kwam een derde Zuster de kloostergemeente vervoegen en een naaischool kwam tot stand. Immers tot hiertoe moesten de ouders hun kinderen naar Willebroek sturen om een weinig handwerk te leren. Na verloop van twee jaar kon deze inrichting voordeliger vervangen worden door een bewaarklas, daar de Zusters van de twee lagere klassen wedijverden om hun leerlingen vooruit te brengen in zake handwerk. Kleuters van twee tot zes jaar werden in de nieuwe inrichting aanvaard.

1879 bracht zijn onheilswet en voor de kleine kloostergemeenschap dagen van harde beproeving. De schoollokalen waren gebouwd op kerkegrond. Het gouvernement wilde ze kost wat kost opschorsen. Herhaaldelijk werden de

zusters bedreigd, maar dank zij de tussenkomst van de weledele familie de Buisseret kwam er weldra een einde aan deze vervolging. Gemelde familie richtte een smeekschrift tot de koning en deze verleende onmiddellijk zijn welwillende bescherming. Om verdere moeilijkheden te voorkomen kochten deze achtbare weldoeners de grond aan.

In 1884 werd een deel van het klooster afgebroken en herbouwd. De klassen werden meteen vernieuwd, verruimd en door de gemeente aangenomen.

In 1891 werd een derde lagere klas geopend, waarin ook de jongens van de eerste graad onderricht ontvingen. De bewaarschool werd een vrij ondersteunde instelling. Na een kleine verpozing werd het werk van de heropbouw van het klooster doorgezet. De Zusters beschikten welhaast over een grote aangename refter, keuken, logeerplaats, en last, not least, een mooie kapel !

De weledele familie de Buisseret die in haar onbepaalde edelmoedigheid al deze onkosten op zich nam, zorgde ook ervoor, dat in 1911 al het schoolmeubilair in een betere staat werd gesteld.

1913 glanst in de geschiedenis van het Breendonkse sticht : 21 Juli was de heuglijke dag waarop de Zusters en gans de gemeente het gouden jubel-feest van zijn bestaan vierden. Bij deze gelegenheid toonden de Breendonkaren dat het werk en de zorgen van de kloostergemeente, geen ondankbaren hadden verplicht. De kinderen zongen een mooie jubelcantate, het volk bood heel wat passende geschenken aan. De Heer Secretaris hield een puike aanspraak waarin gans het verleden van het klooster werd herdacht. 't Was de geschiedenis van 50 zegenrijke jaren, besteed aan de dienst van God en het heil van de Breendonkse jeugd. De familie de Buisseret bracht deze dag door in het klooster dat zij met zoveel mildheid en toewijding had helpen stichten en ondersteunen.

Weinige tijd na deze zonnige stonden weerklonk de akelige kreet : 't Is oorlog ! Dicht bij het fort gelegen, kreeg het kloosterken van Breendonk het erg te verduren. Door het zwaar gebulder van de kanons werd het geweldig geschud en geschokt. De Zusters werden genoodzaakt te vluchten en twee maanden elders te verblijven. Na de overgave van Antwerpen mochten ze weer hun fel beschadigde woning betrekken. Nogmaals, dank aan de weledele familie de Buisseret, werden klooster en klassen hersteld.

14 September 1916 ! Die dag vergaten de Zusters al het verdriet, de angst en geleden verwoesting. Ze mochten het overgroot geluk smaken voor de eerste maal in hun kapel het H. Sacrificie der Mis bij te wonen. Tot hertoe was hun die alovertreffende gunst ontzegd gebleven. Nochtans ze hadden erom gevraagd, gesmeekt en gebeden. Eens zelfs had Zijne Eminentie Kardinaal Goossens hun de voortdurende bewaring van 't Allerheiligste toegestaan, maar door tussenkomst van zekere personen, werd het jawoord ingetrokken. Alle verdere pogingen bleven vruchteloos, tot...Zeereerwaarde Heer Somers, pastoor werd in Breendonk en van Zijne Eminentie Kardinaal Mercier voor de Zusters de zo vurig verlangde gunst verwierf.

De weledele Heer Graaf Robert de Buisseret, reeds in ouderdom gevorderd, wilde het werk van zijn voorvaderen een duurzaam bestaan verzekeren. Hij nam het edelmoedig besluit en klooster en scholen aan de Congregatie af te staan. Op 20 januari 1921, acht en vijftigste verjaardig van de stichting, tekende hij deze akte af.

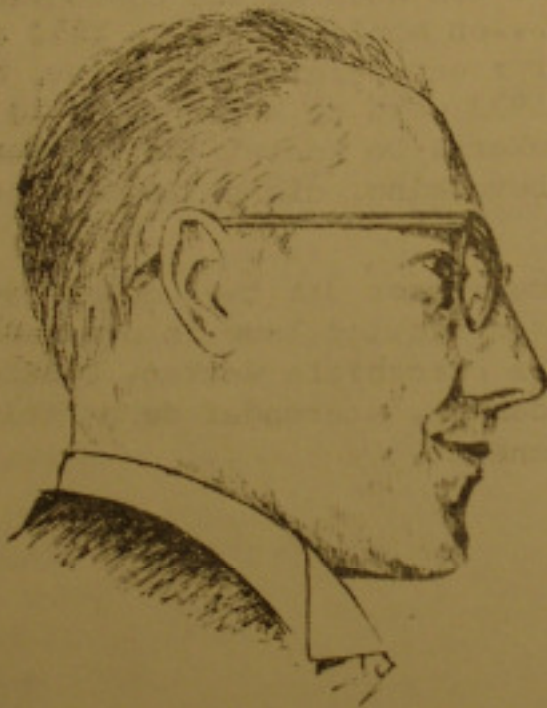
Het aantal leerlingen was intussen zo gestegen, dat bouwen een dringende noodzakelijkheid werd, maar ...het klooster beschikte over geen bouwgrond en, een gewenste aankoop bleek zo moeilijk : er waren drie eigenaars in betrokken. Wat erger was, het huurcontract van een dezer verviel slechts na twintig jaar. Alhoewel zijn woonst invallensgereed stond, zou hij zijn huis voor geen geld afstaan, beweerde hij, of...er moest een ander komen. Dan maar zo de overeenkomst gesloten en afgetekend : de Zusters zouden hem een deftige werkmanswoning laten optrekken. Gelukkig dat de daad gesteld was want 's anderdaags had de sukkelaar er weer berouw over, omdat hij vreesde dat men hem enkel een "kruip in" zou opbouwen !

Nu konden de zaken vooruit. Zeereerwaarde Heer Somers nam moedig de werken ter harte. De bevolking stelde zich in de weer om het nodige materiaal bij te halen. Vier ruime klassen rezen op. In 1925 werden ze door de leerlingen betrokken. Na drie jaar tussenpoos kwamen de vier andere klassen aan de beurt 't Was nog niet al. De woonst van de Zusters werd waarlijk bouwvallig. De kranige Zusteroverste Zuster Emilie, zou ook haar kleine Gemeente in bezit stellen van een zonniger woon en...en mooie kapel. In 1932 betrokken de gelukkige Zusters hun nieuw klooster : een parel van eenvoud, maar praktisch en netjes. Op Sacramentsdag 1933 werd de kapel plechtig gewijd door Zeereerwaarde Heer Pastoor-Deken Raeymakers. De kostelijke vensters en het fraai altaar zijn giften van de brave bevolking, die de Zusters een ware genegenheid blijft toedragen.

Zeereerwaarde Heer Pastoor Somers zorgde ervoor dat twee oude, overgebleven klaslokalen vervangen werden door een stevige bouw in overeenkomst met het overige, en ter beschikking van alle parochiale werken. Dankbaar blijven de Zusters hun milde weldoeners gedenken, waaronder de grafelijke familie de Buisseret zeker een ereplaats inneemt.

- - -

Kennismaking met

Waarom geen DENKSPORT meer in "De Schakel" vroeg Jan VAN GEEL ons op zekere dag. En zonder ons antwoord af te wachten vervolgde hij : "Je vindt vast geen kandidaat?" Onze beaming van deze vraag lokte bij hem het voorstel uit : "Nou, als 't jou past, neem ik die djob wel voor mijn rekening !"

Vanzelfsprekend gingen wij op deze vriendelijke suggestie in en van stonde af was Jan vast medewerker van De Schakel. Meester Ben Verlinden had eindelijk een opvolger. We schreven toen november 1972.

Door z'n menigvuldige bedrijvigheden hier ten onzent is Jan VAN GEEL niet bepaald een onbekende gebleven. Toch rijzen er nog heel wat vragen omtrent zijn persoon. Wij zullen ze in de hiernavolgende regels trachten te beantwoorden. Vooraf weze gezegd, dat wij voor sommige ^{antwoorden} bij hem moesten aankloppen en dat hij ons aldan nadrukkelijk zegde : "In godsnaam niet te kwistig met de stroop !" Wat wij hem onvoorwaardelijk hebben beloofd, er echter aan toevoegend, dat ons dit niet mocht beletten "onze" waarheid omtrent hem neer te schrijven. Hier gaan wij dan !

Jan VAN GEEL werd in Puurs geboren op 2 januari 1940. Op weinig na dus een oorlogskind. Zijn vader, Karel VAN GEEL, een getogen

Jan VAN GEEL

Puursenaar, was meester-kleermaker. Hij exploiteerde, samen met Jans moeder, Josephine DE RIDDER uit het nabije Liezele, een florerende zaak in stoffen en herenkleding. Jan was vierde in de rij van de kinderen. Drie zusters gingen hem vooraf.

Over zijn studies kunnen wij bondig zijn. Hij deed lager onderwijs tot en met de vierde graad in de gemeentelijke jongensschool in Puurs. Toen was het nog de geplogenheid dat men eerst na beëindiging van het achtste studiejaar naar het hoger onderwijs overstapte. Jan deed die stap zeer jong. Wij bedoelen lang voor zijn veertiende jaar. Waarom zo vroeg? Eenvoudig om dat hij een zeer begaafd baasje was.

Van de lagere school in Puurs ging Jan over naar de Oefenschool van de Normaal school te Mechelen. Na gelukt examen mocht hij naar het eerste normaal. Hier haalde hij een dikke buis. De oorzaak? Te jong en ...speelziek. Hij hernam dit jaar, maar na geslaagd kerstexamen stopte hij. Hij had z'n aanleg voor techniek ontdekt en kon z'n ouders overhalen hem in die richting verder te laten studeren. Hij kreeg hun fiat en wipte over naar de Technische Broedersschool in Oostakker en volgde er de afdeling Mechanika. Na het verwerven van z'n diploma A 2 liet hij zich voor normaalleergangen inschrijven aan een Technische School in Bergerhout. Hij slaagde er in het examen voor leraar in het technisch onderwijs. Meteen was het gedaan met de studies.

Z'n eerste werkkring vond hij in de ARPIC-fabrieken te Wilrijk, waar hij op de afdeling PLANNING terecht kwam. Na korte tijd kreeg hij de verhoopte kans in het onderwijs, nogwel in zijn geboortegemeente, waar hij als technisch leraar werd aangesteld in het ST. JANS BERCHMANSINSTITUUT.

Intussen was vader vroegtijdig overleden en moeder met de kinderen geëmigreerd naar Antwerpen, waar zij in de Korte Lozannastraat, op het nummer 5 een zaak in herenkleding opzette. Toeval? Op hetzelfde nummer, maar drie hoog, woonde en woont nu nog Maria VERHAERT, de operazangeres die destijds met haar mooie mezzosopraanstem het eerste Kerkconcert van de KULTUURKRING zoveel luister heeft bijgezet.

Van z'n studies over z'n werk naar z'n sporttalenten en bedrijvigheden. Jan VAN GEEL blijkt inderdaad voor de sport in de wieg gelegd. Hij zou het als sportfiguur zeker ver hebben gebracht ware daar niet het onverbidde-lijke "njet" van zijn ouders ten overstaan van competitie-sport-buitenschoolverband, die - zo zegden zij - regelrecht naar zedenverwildering leidt.

Aan Jan is waarschijnlijk een stervoetballer verloren gegaan. Hij was een midvoor, nog volgens het oud concept. Een goalgetter eerste klasse. Een goalendief, zoals hijzelf zegt. Wij zouden het een type Heinz Muller willen noemen, maar dan met meer voetbaltechnische begaafdheid. Meerdere keren werd Jan gepolst voor aansluiting bij Excelsior Puurs, nu een derde klassesploeg. Hijzelf wou maar al te graag meedoen, maar bij z'n ouders stuitte hij op het gekende veto.

Als tafeltenisser heeft Jan het tot interscolair kampioen gebracht van de christelijke scholen in Oost-en Westvlaanderen, zowel van de middelbare als de technische scholen. Z'n grootste verlangen is ooit, in het verbouwde LEONARDUSCENTRUM, aan tafeltennis te kunnen doen.

In de volley-balsport kon hij ook flink z'n mannetje staan. Maar ook hier mocht hij zijn kunde slechts op schoolterreinen demonstren, want z'n ouders waren waakzaam.

Met biljart, een andere voorname sport in zijn bedrijvig leven, zit het anders. Z'n schoonvader, de betreurde gemeentesecretaris, Jos Dewit, leerde hem bij Jan Van Gompel de biljartstok hanteren. Z'n geboren sportaanleg plus zijn kennis van meetkunde, onmisbaar in deze sport, maakte hem vlug een der topfiguren van de lokale biljartklub ONTSPANNING NA ARBEID (O.N.A.). Een kleine greep uit zijn palmares : driemaal kampioen A reeks. Eenmaal algemeen klubkampioen. Terloops herinneren wij de lezers eraan dat Jan, in vervolgreeks, een interessante bijdrage over de techniek van biljarten in De Schakel liet verschijnen.

Onrechtstreeks bij de sport aanleunend is zijn bedrijvigheid als rally-inrichter, om precies te zijn de St. Jan Berchmansrally, die hij jaarlijks in mekaar bokst. Hiermede heeft hij zich een pak werk op de nek gehaald. Hij doet het echter graag. Hij kan hierbij immers z'n hart ophalen in het zoeken naar vallen en strikken. Het feit dat deze rally een steeds stijgend sukses kent, doet hem ook vlug alle werk, rijden en rotsen vergeten.

Om het buikje weg te houden en een hartinfarkt te voorkomen fietst Jan, wanneer hij daartoe enigszins tijd heeft, een slordige twintig à dertig kilometer aan zeer hoge snelheid. Wij hebben hem eens vergezeld op zo'n tocht en moesten ervaren hoe moordend Jan kan temporijsen.

Jan is niet alleen besmet met de sportbacil, maar tevens met een hardnekkige muziekvirus. Hij is gewoon dol op muziek. Haast alle genres kunnen hem boeien. In z'n rijk gestoffeerde discotheek treft je, naast rocke spirituals ook werken van Kettelbey (Op een Perzische markt, e.a.), van Karl Orff en andere moderne komponisten ook werken van van meesters als Händel, Beethoven en Bach.

Jan is evenwel niet alleen een passief muziekbeoefenaar. Hij is integendeel op het terrein van de muziek bijzonder actief. Dat hij over een uitstekende baritonstem beschikt, zal onderhands al genoeg gekend zijn. Die gouden stem erfde hij van zijn vader, die in Puurs o.m. als kerkzanger een bijzondere faam had. Op z'n achtste jaar debuteerde Jan als kerkzangertje. Hij maakte o.m. deel uit van het knapenkoor dat geleid werd door broeder Odiel van Oostakker. Daar in Oostakker zou Jan op vijftienjarige leeftijd medestichter worden van een koor van knapen en adolescenten. Dit koor, hoofdzakelijk bestemd voor het opluisteren van plechtige missen in de schoolkapel, was meermaals te gast in patersabdijen uit het omringende.

In Antwerpen, waar hij aanvankelijk geen kennissen had, ontmoette hij toevallig Leon Haullet, een lyrisch tenor, die hem meeloodste naar de Kristelijke Bond voor Middenstands Jeugd (K.B.M.J.) van de Sint Jozefsparochie. Deze bond was kwijnend en had dringend behoefte aan nieuw bloed. Jan en zijn nieuwbakken vriend bleken dit bloed te bezitten. De groep herleefde spoedig en de twee vrienden, mede onder impuls van de dynamische onderpastoor van de Sint Jozefsparochie, besloten tot de oprichting van een zangkoor. Zij slaagden voorbeeldig in hun opzet. Het koor kwam vlug van de grond. Maar de gouden stem van Jan was rap ontdekt. Dit had als gevolg dat een koorlid, tevens aangesloten bij het

Borgerhoutse Mannenkoor, hem met eendracht verzocht ook hij dit koor aan te sluiten. Als het om zingen gaat is Jan vlug verleid. Hij stonde dus toe en ging mee naar Borgerhout. Daar geen liefhebbers meer, stelde hij vast. De koorleden waren, op enkele uitzonderingen na, allen degelijke muzikanten. Hij stond er in het begin maar groentjes bij. Met muziekfeeling en verder onder de uitzonderlijke leiding van Achiel VAN BEVER - oud-leermeester van onze Jan De Bondt en nog huidige leermeester van Jan De Bondt's zuster Agnes, de onbegrijpelijkste alt van het koor IN DULCI JUBILO - was Jan VAN SEEL vlug ingeburgerd en zong hij voortreffelijk zijn partij mee. Bij dit Borgerhoutse Mannenkoor heeft hij heerlijke uitvoeringen meegemaakt en bijzonder veel gelachen. Dit laatste is in Jan's leven onontbeerlijk. Zo hij er geen lol kan aan beleven, interesseert het hem maar matig.

Door z'n huwelijk op 5.7.66 met Warda van de sekretaris was hij verplicht naar Breendonk te emigreren en moest hij noodgedwongen het Borgerhoutse Mannenkoor opgeven. Inderdaad met veel spijt, want te heerlijke momenten had hij met dit koor meegemaakt dat zo vaak voor opluistering van nissen en op concerten werd gevraagd. Aan de leider, Achiel VAN BEVER, waarbij hij vaak aan huis kwam, bewaart hij een allerbeste herinnering.

Tijdens z'n eerste huwelijksjaren - z'n gezin betrok toen een woning aan de Vredelaan - moest hij het stellen zonder zangactiviteit. Tot...het gemengd zangkoor IN DULCI JUBILO werd opgericht. Ons werd gesignaleerd dat de man-van-Warda-van-de-sekretaris (Warda kenden wij, haar wederhelft echter niet) iemand was die dolgraag zingt en het daarbij niet slecht doet. Wij hebben niet lang geaarzeld om hem op te zoeken. We troffen het eigenlijk zeer slecht, want de verhuishagen stond in de Vredelaan vertrekkensgereed om hun inboedel over te brengen naar de nieuwe prefab-woning aan de Pastoor Somerslaan. Dit belette Jan niet prompt op ons voorstel in te gaan. Dat hij een uitstekend zanger is, konden Jan De Bondt en wij op slag ervaren. Wij hadden de witte raaf gevonden. Jan is zowat de steunpilaar waar Giljom Verbruggen, Frans Verheyden, Vic De Mol, Jan Moortgat, Mane van Goossens en uw dienaar, dus alle bassen, zich graag aan optrekken. Zonder Jan voelen die bassen zich als verweesd. Jan weet dat hij er nodig is, en hij doet dan ook het onmogelijke om aanwezig te zijn, zelfs als, bij een verkoudheid, zijn stem hem parten speelt.

Hier raken wij terloops een hoedanigheid die wij bij Jan leerden waarderen, nl. zijn betrouwbaarheid, die door sommigen wel eens in twijfel wordt getrokken. Wij hebben vaak omgang met Jan. Wij hebben hem reeds dikwijls iets gevraagd. Hijzelf heeft ons reeds heel wat voorgesteld en beloofd. Steeds hield hij woord.

Zijn betrouwbaarheid loopt parallel met zijn gastvrijheid (natuurlijk ook deze van zijn vrouwtje). Bij Jan treft je voortdurend een of andere vriend aan. Ze komen er voor een babbeltje, voor een bespreking of het beluisteren van heerlijke stereomuziek. En op een pintje (lees duvel) wordt er niet gekeken. Daarbij is Jan een uitstekend gastheer en dito causer, die met een kwinkslag of een mop de stemming erin brengt of op peil houdt. Jan nodigt niet alleen zijn vrienden uit voor een bezoek in zijn woning aan de Pastoor Somerslaan, maar ook voor een praatje en een etentje in het familiebuitenverblijf in Verselaar. Een paar maanden terug waren de leden van de KULTUURKRING er te gast. Ze trokken zich daar terug in konklaaf voor samenstelling van het nieuw jaarprogramma. Onder danmen

en lorken met hun heerlijke geuren kwamen de ideeën en voorstellen er als vanzelf los.

Jan behoort inderdaad tot de familie der Kultuurkringers. Hij is zelfs medestichter van deze kring, waarvan hij, van bij het begin, het sekretariaat waarneemt. Jan VAN GEEL is bij deze - wij mogen wel beweren, zeer aktieve - kring niet weg te denken. Hij acht er zich voor geen werk te goed. En wat hij doet is af. Jan is trouwens vijand van half of slordig werk. Orde en methode zijn richtwijzers in z'n leven.

Naast muziekkwaliteiten - Jan speelt ook niet onaardig gitaar - en zangkwaliteiten bezit Jan nog voordracht - en toneeltalent. Bij sommige manifestaties van de KULTUURKRING heeft hij hiervan op overtuigende wijze blijk gegeven. Hij ijvert er trouwens reeds jaren voor om hier bij ons het toneel te doen herleven. Hij is overtuigd - nu er reeds lang een T.V.-verzadiging is vast te stellen - dat er kandidaten-akteurs te over zijn en dat de opvoeringen zeker sukses zouden kennen. "Mits ze degelijk gebracht worden", zegt hij. "En hiervoor is een beroepsregisseur onmisbaar", luidt z'n standpunt.

Wij willen deze bijdrage besluiten met Jan te danken én voor zijn vriendschap én voor zijn inzet voor DE SCHAKEL en nog zoveel andere socio-culturele doeleinden. In deze dank betrekken we graag Warda, z'n lieve echtgenote, aan wie hij een flinke steun heeft. Wij drukken daarbij de hoop uit dat hun kinderen, Carla en Gerd, hun voorbeeld mogen volgen, dan worden zij ongetwijfeld elementen waar niet zij alleen, maar ook gans Breendonk trots zullen op zijn.

Staf VIVIJS.

-----

50 Jaar later

Wij lezen : Schakel oktober 1969. Een uitgave van ons lijfblad die wij niet alleen nog maar eens hebben doorbladerd, maar die wij integendeel grotendeels met veel aandacht hebben herlezen.

Samengevat kunnen we wel schrijven dat in aangehaalde editie verschillende personages naar voren kwamen die allen belangrijk waren of geweest zijn in "onze" maatschappij.

Een kennismaking met de opera-zangeres Maria Verhaert, de vrouw die een maand later tijdens het eerste kerkconcert de vele muziekliefhebbers nog meer gaf dan ze hadden verwacht. Een kennismaking met een operazangeres die verscheidene Breendonkenaars de weg gewezen heeft naar dit soort van muziek.

Wat de andere besproken figuren betreft kunnen wij slechts een woord vinden om het in 't kort te formuleren : afscheid.

Een vreugdevol afscheid van Pater Richard, die ons, na een welverdiende rustperiode in ons land, terug ging verlaten om zijn missiewerk voort te zetten. Een afscheid dat wij bij het verschijnen van deze Schakel nogmaals zullen beleefd hebben, want ook dit jaar verbleef Pater Richard in ons midden en maakt hij zich nu klaar om terug zijn taak in het verre Mali te hervatten. Schakel wenst onze missionaris het beste !

Een droevig afscheid van drie personen die wij toch zo goed hadden gekend. Zén van buiten Breendonk, de bekende schrijver Stijn Streuvels, die ons enige maanden voordien had verlaten. Een schrijver wiens werken vereeuwigd zullen worden en wiens naam altijd in onze literatuur zal aangehaald worden.

Een droevig afscheid van twee Breendonkenaars. Eerst onze burgemeester Arthur Snackaert, die sedert zovele jaren de eerste man van onze gemeente was. Een zacht mens die misschien zelfs te goed was om altijd en overal goed te kunnen doen. Een plotseling en onverwacht heengaan van een der grote onzer gemeente.

Een droevig en nog plotser heengaan was dat van Theo Van den Broeck, onze Theo, onze Schakel-Theo, die zolang met ons ploeg vormde. Allen waren wij verslagen en geslagen. Maar het noodlot is onafwendbaar. Theo, de Schakel-ploeg heeft uw naam nog steeds op haar lippen.

Oktober 1969 : een Schakeluitgave die ons vreugde en verdriet bracht, zoals ook het leven ons dat brengt.

A. DESMEDT.

Frank Smets uit Breendonk : romantiek en engagement

In de reeks zomervoorstellingen die het theatercafé 't Natiepaard (Lange Noordstraat 33) te Antwerpen geeft en waarin telkens jonge talenten op het podium worden gezet, kwam afgelopen weekend Frank Smets uit Breendonk aan de beurt.

Het is een eenentwintigjarige jongeman die regentaat Germaanse talen volgt en de gitaar is beginnen te bespelen in de plaatselijke **Chiro**. De liedjes die hij er bij zong, waren ook hoofdzakelijk allemaal door hemzelf geschreven. Aanvankelijk allemaal zoeterige dingetjes over de liefde en de bloemetjes, maar je weet hoe dat gaat. Als je ouder wordt, begin je ook andere dingen in het leven te zien en je gaat lichtelijk op de geëngageerde toer, zoals dat heet.

Het optreden dat Frank Smets vrijdag- en zaterdagavond in 't Natiepaard ten eerste gaf bestond uit twee duidelijk van mekaar te onderscheiden delen. Eerst kwamen de liedjes van zijn romantische jongelingsjaren, toen hij met zwart-ribde fluwelen broek en een strohalm tussen de tanden nog een onbezonnen tijd kende in de chiro. In die tijd droomde en zong hij van een meisje en van bloemen. Liedjes over dromen, kabouters en de liefde, het was die wereld waarvan hij z'n vrienden mee liet genieten.

In het tweede gedeelte van zijn optreden kwamen de geëngageerde stukken aan de beurt. Een mijnwerkersbalade van de omgekomen betogende mijnwerker Jan Tosse; "Natan", geïnspireerd op de veroordeelde Van Eycken en enkele vertellingen van Pete Seeger, Donovan en Jan Baez.

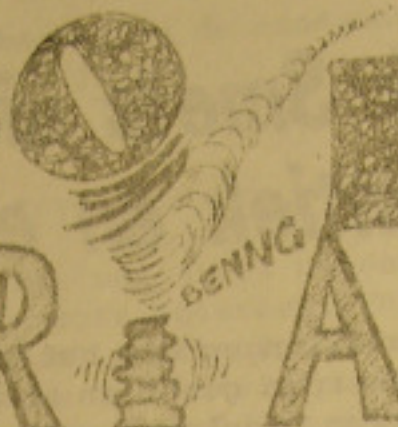
Frank Smets, die reeds vier jaar met de gitaar onder zijn arm de plaatselijke jeugdclubs van muziekvreugde voorziet en tijdens talentenwedstrijden zoals te Kalfort, Westrode en Puurs steeds de eerste of de tweede prijs wint, schikt over een grote muzikaliteit en een zeer verzorgde uitspraak, hoewel enkele aa's en ee's maken sommige woorden bij momenten ietwat onverstaabaar. Nog een goede raad : in landelijke jeugdclubs kunnen zijn romantische liedjes het nog wel doen, maar in de grootsteden zou hij zich beter beperken tot de afdeling "engagement" uit z'n repertorium. En dat is niet zo anders.

(Overgenomen)

SPORT

VARA

Wielrennen

Het seizoen '74 zit er weeral op. Tijd dus voor de traditionele terugblik op het voorbije wielergebeuren.

Alfons DE WOLF zwaaide niet minder dan 25 maal met de bloemen dit jaar. Daarmee behoort hij bij de 10 beste junioren des lands. Zijn mooiste exploit was ongetwijfeld de overwinning in de Ronde van Vlaanderen. Met Fons bezit Breendonk ongetwijfeld een belofte die het ver kan brengen in het wielwereldje.

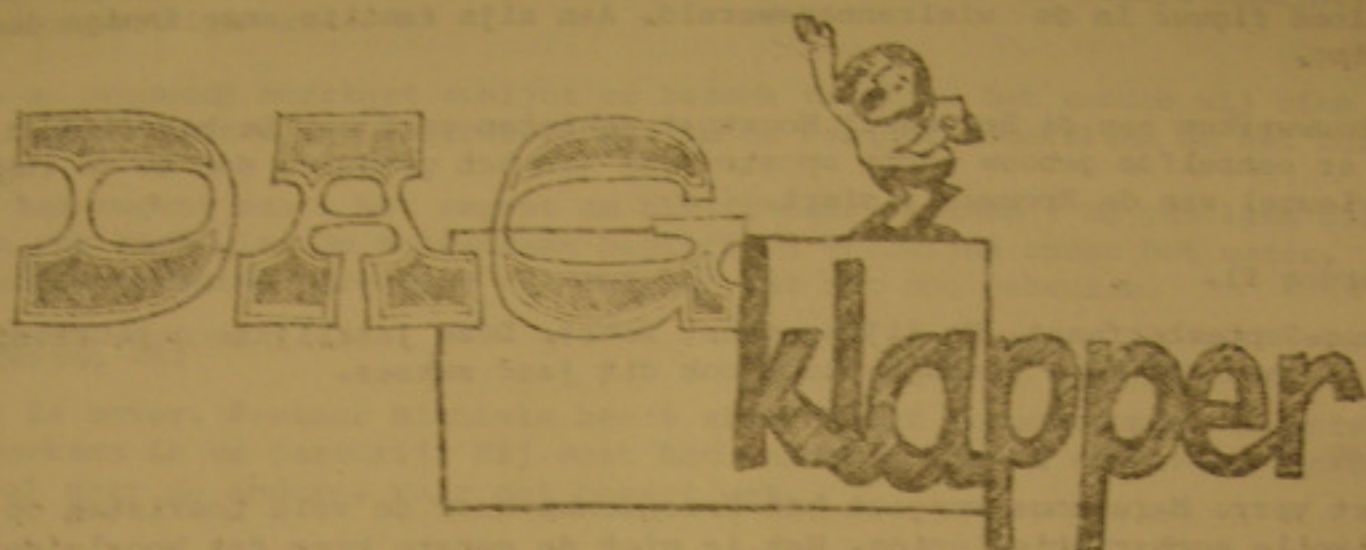
Maar de weg is nog lang, iets wat de man van de Achterheide gelukkig al te goed beseft. Hij bekijkt de zaken dan ook vrij realistisch: afwachten naar wat volgend seizoen brengen zal.

Freddy MOEYERSOMS kwam dit jaar niet verder dan één overwinning; hij maakt daar evenwel geen drama van. Voor Freddy is koersen immers een hobby, op de eerste plaats komt de studie.

Willem THOMAS, die heel wat supporters telt in Breendonk, behaalde zes overwinningen bij de junioren. Van zijn aanhangers hoorden we dat de forme nogal laat op het seizoen is gekomen; zoniet had het aantal zegepralen zeker hoger gelegen.

Bij de allerjongsten zijn er (nog) geen al te fameuze uitschieters te vermelden. Patrick Flies en Co pikten wel regelmatig een prijsje mee, maar uitblinkers kunnen ze zeker niet genoemd worden. Insiders verzekerden ons evenwel dat Jos De Wolf, jongere broer van Fons, nog wel van zich zal laten spreken....volgend seizoen. De aanhouder wint(soms), zouden we zeggen tegen deze jonge pedaalridders; aan hen het te bewijzen in 1975...

DAAGklapper

September 1974

Maandag 16.

Er werd U inderdaad een lijvige dagklapper beloofd in dit schakelnummer. Of dat waar zal zijn hangt grotendeels van uzelf af. Wij kunnen ons immers niet de weelde veroorloven verhaaltjes uit onze duim te zuigen. Daarom onze zoveelste oproep om melding te maken van merkwaardige en ook alledaagse feiten, die het leven in onze gemeente zo veel kleur geven.

Reeds vandaag krijgen wij overvloedige mist, de plaag die ons tijdens de herfst- en wintermaanden soms zoveel narigheid bezorgt. Laten wij hopen dat het geen Londense erwtesoep wordt.

Dinsdag 17.

Naar wekelijkse gewoonte oefent ook nu het koor gezangen in voor plechtige gelegenheden. We zeggen dit alleen maar omdat er wellicht onder u verborgen talent zit te wachten op een kans. Neem dan eens iemand die lid is van het koor in vertrouwen en ga samen naar een repetitie. Ik ben ervan overtuigd dat u geen enkele zangoefening meer wilt missen.

Woensdag 18.

Stilaan komt er schot in de zaak. Onze openbare boekerij, die reeds een hele tijd een gemeentelijke bibliotheek is, zal het Centrum verlaten om in een modern chalet te worden overgebracht op de speelplaats van de jongensschool. Over dit en nog andere zaken wordt vandaag een belangrijke vergadering gehouden op het gemeentehuis door de jeugdraad, een afvaardiging van het gemeentebestuur en de bibliothecaris.

Donderdag 19.

Schakel deelt met leedwezen het overlijden van Joannes Huys mee. De "Wash", een naam waarmede hij in gans de streek bekend was, was eens een

geziene figuur in de wielrennerswereld. Aan zijn familie onze innige deelneming.

De bouwwerken aan de Brouwerij Moortgat schieten goed op. De bedoeling is dat er eenzelfde gebouw wordt opgetrokken als het gedeelte dat nu de rechtervleugel van de Brouwerij siert.

Zaterdag 21.

Rijweg-Septemberfeest. De Rijweg viert feest. Deze jaarlijkse gebeurtenis aan de rand van onze gemeente kent ook dit jaar sukses.

Zondag 22.

In het verre Maredsous vergast het Breendonks koor de vele toeristen op een stijlvolle eucharistieviering. Het is niet de eerste keer dat koorleider Jan De Bondt met zijn discipelen in Maredsous te gast is. Meer over deze gebeurtenis leest U wellicht in een aparte bijdrage.

De K.W.B. Volleybalploeg Breendonk trekt naar Kalfort om er een tornooi te gaan betwisten. Er wordt geen enkele set prijsgegeven tot de finale aanbreekt. Bij gebrek aan wisselers (er waren slechts 6 effectieven komen opdagen) ging men in de afmattende eindstrijd door de knieën, zodat buur Ruisbroek, dat sterk uit de hoek kwam, met de bloemen ging lopen. De Breendonkse B-ploeg van haar kant kende geen genade met Puurs. Het werd een vlotte uitzeg, de tweede opennavolgende. Hopen we nu maar dat de B-ers deze goede gewoonte zullen blijven voortzetten.

Dinsdag 24.

Het wordt stilaan tijd dat het Centrum wordt ontruimd. De eerste oktober nadert immers met rase schreden en op die dag wordt officieel begonnen met de afbraak van het Centrum. We hebben echter een sterk vermoeden dat deze eerste oktober wel eens een halve maand later zal vallen.

Woensdag 25.

Ok voor pastoor Michiels is er goed nieuws. Hij was opgenomen in het ziekenhuis voor een kleine heelkundige bewerking, die hem gedurende enkele weken dwong het bed te houden. Hij is in zoverre hersteld dat de dokter hem in dezer dagen zijn ziekenhuisontslagbrief zal overhandigen. Maar ook dan moet hij het nog een tijdje rustig aan doen.

Donderdag 26.

Vandaag wordt Alfons Segers uit de Breendonkstraat ten grave gedragen. De Schakelfamilie biedt aan zijn familie haar deelneming aan.

Art Ganzeman wil op de meisjesschoolspeelplaats waarschijnlijk het wereldrekord snellopen voor kleuters breken. Ongelukkig genoeg ontbrak het hem aan goede remmen, zodat hij zich genoodzaakt voelde los door een ruit te lopen. De gevolgen bleven niet uit : veel bloed, veel vleeswonden en dringende

verzorging waren noodzakelijk. En nu loopt Bart met een stukje bobijntjes-garen in zijn arm.

In de Brouwerij Moortgat schijnt er bezoek te zijn. Dat konden wij zien aan het aantal aut's dat geparkeerd was in de Pastoor Somerslaan en het Dorp.

En het regent maar. Het regent en blijft maar regenen. De gevolgen blijven dan ook niet uit. De Moorstraat begeeft en verdwijnt onder het water. Reeds verscheide jaren was het geleden dat dit nog gebeurde.

Zaterdag 28.

Het is zover. Pastoor Michiels heeft zijn heimat teruggevonden en ontvangt bezoekers in de pastorie. Hij doet het kalmtjes aan en schuifelt van de ene stoel naar de andere. Maar dat betert wel.

Ondertussen treedt het Breendonks koor "In Dulci Jubilo" op te Willebroek ter gelegenheid van de viering van het 75-jarig bestaan van de Christelijke Mutualiteit te Willebroek.

Roger Van Dessel heeft zijn deel gekregen van het regen- en onweerachtig weertje. Kort bij vier slaat bij hem de bliksem in en wordt zijn kleuren-televisietoestel volledig vernield. Alle zekeringen zitten vastgebrand in de kontaktdoos en er komt heel wat mankracht bij te pas om de panne te herstellen. Roger kan nu geen donderslag meer horen en geen bliksem meer zien. Zeg vooral niet tegen Roger dat hij naar de bliksem kan lopen !!!

Zondag 28.

Schakel verneemt een blijde gebeurtenis in het gezin Alfred Van den Heuvel-Van Steenwinkel Raymonda in de Molenheide 15. In dit gezin werd de geboorte gevierd van hun zoon Jurgen.

Te Willebroek krijgen de Breendonkse volleyballers een koud stortbad. Er wordt immers verloren door de A-ploeg met 3-2. Het spelpeil bij de onzen lag zeer laag en de inzet was op sommige ogenblikken volledig zoek. Niemand zal het ons echter kwalijk nemen wanneer we zeggen dat de scheidsrechter op sommige ogenblikken een erg Willebroeks tintje had. Maar de grote oorzaak voor de nederlaag is te zoeken in de nonchalance van de spelers.

Maandag 30.

De eerste maand van het nieuwe schooljaar zit er al op. Men heeft in het eerste leerjaar de beginselen van het lezen en het schrijven al een klein beetje uitgelegd. Bij de anderen is het al meer een gezonde wedijver geworden om zoveel mogelijk wijsheid op te steken.

Dat we in een tijd van rekords leven ondervinden we regelmatig. Op sportgebied worden regelmatig wereldrekords verbeterd. Maar dat er nu een rekord op weerkunde zou verbeterd worden, hadden wij alvast niet verwacht. September 1974. Het wereldrekord waterval in België is verbeterd. Ons land kende

immers voor deze maand het meest aantal liters water die uit de hemel viel sedert men deze zaken bijhoudt. Moet er geen emmertje water zijn, a.u.b. 73

Oktober 1974.

Dinsdag 1.

Vandaag verneemt De Schakel dat ook het gezin Clymans-Marynissen is vergroot. Hun dochter werd Lore genoemd. Proficiat !

Woensdag 2.

Vandaag gebeurde er een grote vergissing. Er is van de ganse dag geen druppel regen gevallen. Voor u is dat wellicht normaal, maar voor de mensen die het weer moeten voorspellen betekent dit min of meer een ramp.

Maria Van Laer van de Veurt nr 52 overleed op 73-jarige ouderdom. Vandaag werd zij ten grave gedragen. Onze innige deelneming aan deze familie. Dezelfde intentie gaat ook naar de familie van Juliette De Maeyer, 88 jaar uit de Breendonkstraat 73 die gisteren begraven werd.

Donderdag 3.

In elk huis heeft men een stencil ontvangen met berichten over de jubileumviering van de jaarmarkt : de 20e in de reeks. Er wordt dit jaar een massa geld verbonden aan deze manifestatie die een van de hoogtepunten moet vormen van het gemeentelijk leven. Naast de jaarmarkt voor de groter is er een jaarmarkt voor de jeugd, een innovatie ! Dit initiatief kunnen we enkel toejuichen; evenals de boekenmarkt. Uiteraard kan men ten voordele van de missionarissen op initiatief van Bronta in de meisjesschool, lekkere schep gaan eten.

Vrijdag 4.

Zowat overal worden botsingen gemeld. De preciese reden is ons onbekend. Er hing echter geen mist, het had niet gevoren en sneeuw was er evenmin te zien. Tenzij men de regen en de daarmee gepaard gaande gladde kasseien als een nog geldig excuus kan aanvaarden.

Zondag 6.

Op het scherm van menig televisie kan men in Sportweekend onder meer het dartele gehuppel van een herboren Erik Devlaeminck bewonderen tijdens de cross te Wolvertem. Maar kijk, wie eindigde op de tweede plaats : onze bloedeigen Jan Teugels. Jan was er van in den beginne bij en we zagen hem ook als tweede doorkomen op het scherm, onmiddellijk achter de Eeklose wonderknaap. Dat belooft voor de rest van het seizoen nu Jan zo vroeg de goede konditie te pakken heeft.

Maandag 7.

Ook de Familie Van Hemelrijk-De Boeck uit de Barpatraat nr 39 kent een blijde gebeurtenis. Hun dochter wordt Isabella gekerstend. Onze hartelijke gelukwensen.

Nog een geboorte ! August Van Kerckhoven en Joad Van den Brande uit de Groenstraat ontvingen eveneens een dachtertje in hun huisgezin, met name Ilse. Ook dit echtpaar willen wij hartelijk proficiat wensen.

Dinsdag 8.

Ik geloof dat het binnenkort kermis zal worden. Neen, geen rusie hier of daar, maar echte kermis, met een paardemolen, vlieggertjes, autobotsing, een rups en wat weet ik nog allemaal.

Wat wij niet meer moeten geloven - omdat we er zeker van kunnen zijn - is het feit dat er spoedig aan het Centrum zal begonnen worden. De eerste materialen werden inderdaad vandaag afgeleest en die zullen daar zowaar niet gelegd worden om er te blijven liggen.

Woensdag 9.

Het is ook zo. Het is zondag en maandag en daarna nog kermis. De eerste kramen hebben reeds hun intrede gedaan en het jonge volkje is er dan ook als de kippen bij om rond de feerreisigers te gaan hangen. Af en toe zijn er jongens die een handje willen toesteken om enkele gratis tikkertjes te krijgen voor zondag.

Over dit kleine volkje gesproken. Menigen van hen had vandaag pech. De schoolbus liet het afweten zodat er verschillende heel wat later de school bereikten.

Donderdag 10.

In "Het Nieuwsblad" lezen we dat de Moorstraat een weg van groot verkeer wordt. Wij citeren verder :
"Tijdens de gemeenteraad te Breendonk werden de rooi- en onteigeningsplannen voor de Moorstraat goedgekeurd. Het wordt een weg voor groot verkeer. Het wegdek wordt 6 m breed, plus aan weerszijden een fietspad van 1 m. 3,5m ruimte voor grachten en riolering en een kleine berm. De volledige breedte van de weg komt aldus op 15 m.
De weg zal hetzelfde tracé blijven volgen als de oude behalve aan de verbinding met de Steenweg op Dendermonde, waar naar links wordt uitgeweken. In totaal is de Moorstraat ongeveer anderhalve kilometer lang. Tot nogtoe was het een smalle weg, 3 m rijvak, die verbinding geeft van het dorp naar de Steenweg op Dendermonde en de baan Temse-Breendonk. Sinds de weg verhard werd kwam er steeds meer en meer verkeer, en het smalle rijgedeelte zorgde voor moeilijkheden.
Reeds in 1967 vroeg het gemeentebestuur de Moorstraat te klasseren bij de wegen van groot verkeer. Die vraag werd gunstig beantwoord en dat jaar was er ook voor het eerst sprake van een verbreding. Omdat eerst de Schaafstraat werd aangepakt raakte de Moorstraat op de lange baan.

In 1970-71 kwam de Moorstraat weer ter sprake in de gemeenteraad. Het plan werd in principie aanvaard, maar tot een verwezenlijking kwam het nog niet.

Tegelijk met de verbredingswerken gaat men een verbindingsweg aanleggen tussen de Hoge Weg en Bloemenwijk. Aan de inrit van het dorp te Breendonk zullen bestaande woningen die in het wegdek vallen niet ontëigend worden. Aan de bestaande gebouwen mogen evenwel geen veranderingen meer worden aangebracht. Op die manier zal er een flessehals ontstaan, die echter tamel breed is.

Einde van het citaat uit het Nieuwsblad.

Breendonk heeft een nieuwe internationale attractie aan te bieden. Een man die een homerisch duel wil uitvechten met een paard. Hij gebruikt hiervoor in de eerste plaats zijn wagen om het dier wat briesende vlucht bij te brengen. Jan De Bondt, ja hij is het deze specialist, heeft het avontuur van zijn leven meegemaakt, toen een op hol geslagen paard zijn auto ramde. Het paard was er erg aan toe en men zegt dat het ter plaatse diende ge-dood. Jan zelf kwam heelhuids uit deze affaire. Zijn wagen helaas niet..

Vrijdag 11.

We vernemen dat een onze globetrotters, Joris Maes, met de bromfiest een lange trip naar Mali is begonnen. Het is niet de eerste maal dat Joris d'ergelijke heksentoer uithaalt, want voor enkele jaren brommerde hij tot Istanboel en verder door de tot Katmandoe, dat ergens in het rituele oosten moet liggen.

Zaterdag 12.

De kogel is door de kerk, of nog beter, de metser is in het Centrum. Dit konden wij vandaag duidelijk bemerken. De eerste stellingen werden aangevoerd. En nu maar werken !!

De kermis wordt plechtig geopend op het kerkplein met een serenade door de plaatselijke Koninklijke Fanfare St. Leonardus. Het majorettenkorps danst tot grote vreugde van velen ook enkele sympathieke pasjes, waarna de volksdansgroep "Annemarieke" met veel zwier een demonstratie aanbiedt van oude volkse dansen.

Zondag 13.

De kermis kan dus beginnen, maar helaas, de regen is de grote spelbreker. Met kuipen wordt er water uit de hemelpoort naar beneden gegoten. Tussen twee vlagen in speelt de plaatselijke K.W.B.- A-ploeg haar Mechelse tegenstander in rekordtijd naar huis. In de namiddag steekt de zon zeer voorzichtig haar hoofd even aan het venster en zie, daar zijn de kinderen en met hen de volwassenen en de kermis is toch gestart.

De vele jongeren die zich met bekwame spoed naar het Centrum hebben begeven om een boek uit de bibliotheek te bemachtigen, stonden voor een gesloten deur, waarop een kaartje te lezen hing : bibliotheek gesloten wegens verhuis. Overgebracht naar de jongensschool in de Beenhouwerstraat.

Inderdaad, de bib gaat eerlang terug te vinden zijn, in een gezellig chalet in de jongensschool. Voorlopig echter wordt zij in een van de klaslokalen van de school gedeponereerd. Hop, allen daarheen.

Maandag 14.

Over de twintigste en meteen jubileumjaarmarkt leest u wellicht in dit nummer een impressie. Mocht dit niet zo zijn, dan kunnen we u vertellen dat er heel wat volk op de been was om de vele dieren te keuren. Ook de kinderjaarmarkt mag een sukses worden genoemd. Andere initiatieven bij deze gelegenheid beperken zich tot een boekenbeurs en natuurlijk een Bronta-activiteit ten voordele van onze missionarissen.

Dinsdag 15.

Kermis voorbij, geld op, maar bloed in overvloed. Daarom bloedgeven, en niet in het Centrum maar in de zaal roxy.

- - -

*****
* M E D E W E R K E R S *
*****

DE CLERCQ Bert

DESMEDT Alfons

DEWACHTER Staf

GOOSSENS Ludo

VAN GEEL Jan

VAN DEN EEDE Frans

VIVIJS Staf

ZUSTER JOZEPHINE

ZUSTER MICHAEL.

Tekeningen : DE CALUWE Luk
SMETS José

Samenstelling Dagklapper : DESMEDT Alfons
DEWACHTER Staf
VIVIJS Staf

Sport : VERBEECK Cois.

Technische Afwerking : DESMEDT Alfons
SCHELKENS Lisette
VIVIJS Staf